

DANKBARE HERINNERING AAN

MEVROUW

ALIDA DE MULDER

echtgenote van de Heer
HUBERT DE CUBBER

Geboren te La Louvière op 20 december 1921
en overleden te Sint-Martens-Lierde
op 10 december 1998,
gesterkt door het H. Sacrament der zieken.

De families **DE MULDER, DE CUBBER,**
BAEKELANDT en **DE BRUYKER,**

danken U oprecht voor uw medeleven
en uw aanwezigheid.

Hubert eet met haar de voormiddagsoep. Er is niets aan de hand. Alles gaat zoals het gaat, niets bijzonders maar menselijk. Het huis wordt schoongemaakt. Wat moet gedaan, wordt gedaan. Ieder heeft zijn taak middenin de week. Alida valt dan in de keuken en sterft plots en onverwacht. Sterven is het éénsecondewerk, daarna duurt de eeuwigheid. 'Moetjen' vertrekt zonder vaarwel. De onvermijdelijke stap in ieder mensenleven komt hier te overhaast. De enige waarheid die je erbij denkt: Alida is Godelieve achterna gegaan, haar lieve dochter die in april 1997 is gestorven. Zij zijn nu allebei lotgenoten van de volbrachte taak op aarde.

Zullen wij met woorden iets toevoegen aan haar leven? Alida leeft voor haar man en kinderen, dat weet iedereen. Zij schittert niet naar buitenuit. Lopen langs de straten, is niet haar gewone doen. Ze leeft bescheiden op de Tempel achter de fietsenstalling van Hubert. Daar woont en bestaat zij. Een enkele keer rijdt zij met Hubert mee, per auto naar de kinderen of op ziekenbezoek. Thuisblijven is haar allerlaatste gewoonte.

Alida sprak niet luidruchtig, wel met eenvoudige woorden. Ze luisterde en gaf dan de kortste antwoorden. Ze ging binnenwaarts, maar met vlugge tred alsof ze aan de horizon ergens naartoe ging. Zij is nu toch van huis weggegaan, heel ver, de grijze winterwolken in, de Tempel en de Stratendries voorbij, de zon achterna, met de sterren mee, haar God tegemoet? Sterven is wel éénrichtingsverkeer. Niemand keert ooit terug. Waar zal ze Kerstmis vieren? Hubert blijft achter zonder 'moetjen' en zonder dochter, zoon, de twee schoonkinderen, kleinkinderen, metekinderen en de kleine 'Hannah'.